

Về lý thuyết, các bãi biển ở Việt Nam là tài sản công, thuộc sở hữu toàn dân; nhưng trên thực tế, không ít bãi biển đã rơi vào tay những ông chủ, những người dân (không tiền) mua tiền công rất khó.

Theo TS. Phạm Duy Nghĩa, Trưởng khoa Luật, Đại học Kinh tế TP HCM, bãi biển thuộc loại tài sản quốc gia - vì nó không phải của riêng chủ hồ này mà còn là của hàng bao chủ hồ cha ông cũng như của chủ hồ mai sau. Thế nhưng hiện tình trạng phân lô bãi biển rồi giao cho tư nhân để xây resort, khách sạn... đã và đang diễn ra khá phổ biến.

Như ở Mũi Né (Bình Thuận), những người dân ven biển phải nhường đất, không gian biển cho các ông chủ xây khách sạn, resort. Ở Lăng Cô (Thừa Thiên Huế), người dân mua ra biển

Việc cho phép tư nhân thuê tài sản công tạo ra sự không công bằng trong thị trường tài sản quốc gia

hành nghề phải đi [nhảy] qua đất đai án khu du lịch. Còn ở Nha Trang, Đà Nẵng... những người dân khó tiền công những việc trí tuệ phải trả của biển vì resort, khách sạn đã án ngữ.

Có thể thấy các dự án resort, khách sạn... ven biển mọc lên càng nhiều thì không gian công cộng bãi biển càng bị thu hẹp. Câu chuyện resort Ana Mandara (Nha Trang) ngăn cản người dân, du khách tiếp cận biển trước khách sạn của mình mới đây là một minh chứng. Dù nhiều người kỳ vọng cho rằng việc làm của khách sạn là sai, nhưng chủ khách sạn vẫn khẳng định, họ "có quyền" vì đã trả tiền thuê đất cho chính quyền.

